

Йшов я по городу в грязь і негоду;
З хмар безперестанно дощ хлюпотів
І не стрівалось нікого народу, —
Вітер холодний гудів та гудів...

Тихо з-за шпилю на биту дорогу
До кладовища повертував віз;
Бачу: труну, неприкриту й убогу,
Хлопчик-погонич на йому повіз.

Прості і бідні були похорони:
До упокою їх причет не вів,
І не співали, не били й у дзвони;
Ані хреста, ні святих корогвів.

Тільки й родини труну проводясало,
Що, дрижачи під дощем, до кісток
Змокше дівчатко її обіймало,
Мов ту гіллячку засхнувший листок.

Повоз доїхав якраз до могили;
Грабарі стиха труну підняли,
Бережно в землю її опустили,
Яму зарили і горбик звели.

Дівчинка мовчки і бліда стояла,
Поки не вкрили могилу аж вкрай;
Тільки ж що вкрили, як камінь, упала
Й крикнула: «Матінко рідна, вставай!»

Галасу дитського мати не вчула, —
Так і завмер він поміж домовин,

Й знову підвода назад повернула
В кліт щоденний мурованих стін...

1893
